

Arrest

nr. 61 879 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 februari 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 mei 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verblijfskaart (F-kaart) op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.3. Op 17 november 2010 wordt het parket aangeschreven omwille van mogelijk schijnhuwelijk.

1.4. Op 17 december 2010 blijkt na onderzoek van samenwonen door de politie dat de Belgische echtgenoot niet meer verblijft bij verzoekster die alleen woont.

1.5. Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 16 februari 2011.

Dit vormt thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (L. K.) geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 1512.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 17.12.2010, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat de echtgenoot van betrokkene een viertal maanden geleden het echtelijk dak verlaten heeft.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenoot van betrokkene sedert 25.08.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven en dat betrokkene sedert die datum als alleenstaande in het rijksregister staat genoteerd.

Bovendien blijkt uit een schrijven van onze dienst dd 17.11 2010 naar het Parket dat het huwelijk tussen betrokkenen er niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar er enkel op gericht was om een verblijfsvoordeel als echtgenote voor betrokkene op te leveren:

•29.09.2008 : Huwt (C. A.) met (L. K.) het ogenblik van het huwelijk woont (C. A.) nog samen met (A. L.), de moeder van zijn kind, welke geboren werd op 29.11.2004. Dit kind werd ook verwekt terwijl (A. L.) (Belgische) nog gehuwd was met een andere man, de genaamde (E. H. A.), welke daarna eveneens naar België kwam om te genieten van gezinshereniging in functie van (A. L.).

•20.10.2008: Gaat (C. A.)gescheiden leven van (A. L.).

•01.11.2008: Kwam (L. K.) naar België om haar echtgenoot, de genaamde, (C. A.) met Belgische nationaliteit te komen vervoegen. Maar ergens in 12.2008 dus amper 1 jaar na aankomst van (L. K.) in België, verwekt (C. A.)nog een kind bij (A. L.), eveneens Belgische nationaliteit.

•19.05.2009: Bekomt (L. K.) een inschrijving in het bevolkingsregister.

•25.09.2009: Werd het 2de kindje geboren van (C. A.) met (A. L.). Dit buitenechtelijk kind draagt onmiddellijk de naam van zijn biologische vader, zijnde (C. A.).

•25.08.2010: (L. K.) en (C. A.)leven gescheiden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van “de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster een vestigingsaanvraag heeft ingediend opzichtsens haar echtgenoot.

Dat het verblijfsrecht van verzoekster evenwel geweigerd werd, daar haar echtgenoot haar evenwel verlaten heeft.

Dat haar echtgenoot evenwel een crimineel is, die al diverse malen veroordeeld werd voor diefstallen, etc.

Hij heeft verzoekster misbruikt en onder druk gezet en bedreigd met de dood.

Dat verzoekster nu, volledig ten onrechte, zomaar een bevel krijgt om het land te verlaten.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster een bevel toe te kennen om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

2.5. In de bestreden beslissing wordt naast de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot, tevens gesteld dat uit een schrijven van de diensten van de verwerende partij naar het parket blijkt dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot er niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De Raad stelt vast dat verzoekster voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist, doch betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met het gegeven dat haar echtgenoot haar verlaten heeft, dat hij een crimineel is die al diverse malen veroordeeld werd voor diefstallen en dat haar echtgenoot haar misbruikt, onder druk gezet en met de dood bedreigd heeft. Verzoeksters betoog komt erop neer dat indien de verwerende partij de situatie van verzoekster verder had onderzocht, zij op de aangehaalde elementen zou zijn gestoten en dat de bestreden beslissing niet strookt met de redelijkheid.

2.6. Waar verzoekster stelt dat haar echtgenoot haar verlaten heeft, een crimineel was en haar misbruikt, onder druk gezet en met de dood bedreigd heeft, lijkt zij hiermee te willen aangeven dat zij onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet valt.

In dit verband moet geduïd worden dat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In § 5 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde zo nodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

De memorie van toelichting bij artikel 29 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42quater in te voegen in de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Zoals bepaald in de § 5, kunnen ook voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.”* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p 55).

De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, c.q. of een vreemdeling het slachtoffer is van huiselijk geweld zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Uiteraard kan van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris niet vereist worden dat hij in elk geval waarbij er sprake is van een beëindiging van de gezamenlijke vestiging automatisch nagaat of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Het komt de Raad redelijk voor dat deze controles slechts zouden uitgevoerd worden wanneer er indicaties zijn dat een vreemdeling het slachtoffer zou kunnen zijn van een bijzonder schrijnende situatie. De Raad wijst er in dit verband op dat er gedurende de eerste twee jaar van zijn verblijf, een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie indien er *“(...) geen gezamenlijke vestiging (...)”* meer is, wat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de nodige tijd laat om zonodig controles uit te voeren naar de scenario's vermeld in artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet, waarbij het verblijfsrecht niet beëindigd wordt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat er indicaties waren waaruit zou blijken dat verzoekster het slachtoffer was van partnergeweld. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij aan de hand van tal van gegevens die wijzen op een schijnsituatie, op 17 november 2010 het parket van Antwerpen heeft aangeschreven met de vraag over te gaan tot de vordering in nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoekster en de burger van de Unie, waaraan verzoekster haar verblijfsrecht had ontleend. Uit de opsomming van de gegevens die wijzen op een schijnhuwelijk blijkt immers dat de burger van de Unie nog samenwoonde met de moeder van zijn kind op het ogenblik van zijn huwelijk met verzoekster, dat al na één maand na aankomst van verzoekster in België haar echtgenoot nog een kind verwekt bij de moeder van zijn eerste kind en dit tweede kind ook erkend heeft, en dat op 25 augustus 2010 verzoekster en haar echtgenoot al gescheiden leefden. In de bestreden beslissing wordt dit tevens als motivering opgenomen, doch verzoekster betwist deze gegevens niet. Uit het onderzoek naar samenwonen door de politie van Antwerpen van 17 december 2010 blijkt verder dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres verblijven. Verzoekster heeft nagelaten mee te delen dat er in casu sprake was van huiselijk geweld. Verzoekster heeft geen melding gemaakt van het PV van 6 januari 2010 dat zij nu voegt aan haar verzoekschrift en waarin sprake is van agressie van haar echtgenoot. Daar ze deze informatie voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld, kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat de motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat een bestuur dient te motiveren waarom het geen gebruik maakt van een uitzonderingsregime, indien het van oordeel is dat de algemene regel van toepassing is. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar een verblijfsrecht werd toegestaan om haar echtgenoot te vervoegen. Zij

toont niet aan dat zij het bestuur, op het ogenblik dat er een einde kwam aan de gezamenlijke vestiging en de levensgemeenschap met haar echtgenoot, op de hoogte stelde van de omstandigheden waarin dit gebeurde. Het feit dat de verzoekende partij zelf onzorgvuldig optrad, kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van het bestuur.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoekster zich in haar betoog beperkt tot de stelling dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond. Zij toont evenwel niet aan dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd als werknemer of zelfstandige actief was of beschikte over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikte die alle risico's in België dekt. Verzoekster toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij haar middel, daar zij niet aantoonde dat een verder doorgedreven onderzoek had kunnen leiden tot de vaststelling dat artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet toepasselijk was.

2.7. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER